

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
2^ο ΓΕΛ ΙΕΡΑΠΕΤΡΑΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΘΟΛΑ ΝΕΡΑ

Έβαλε το λεπτοκαμωμένο χέρι του στη τσάντα της γριάς κυρίας που στεκότανε εμπρός του στο λεωφορείο. Ένα παιδικό χέρι, που τρεμούλιαζε, λίγο από ενθουσιασμό για το αμαρτωλό παιχνίδι, λίγο από άγνοια κινδύνου, λίγο μη κάτι στραβώσει και δε πάει καλά η δουλειά. Ο πατέρας, κρυμμένος στα κουρέλια του, με μια χλιομασημένη γόπα στο στόμα, νηφάλιος και ατάραχος περίμενε την ώρα που θα γευτεί τους άνομους καρπούς. Η χοντρή γριά παρέμεινε στο λεωφορείο, να κοιτάζει στο παράθυρο πλάι από τη πόρτα σαν αμνός που δε μυρίστηκε τη σφαγή του, ενώ οι θύτες στην επόμενη στάση του λεωφορείου πετάχτηκαν έξω.

«Τυχεράκηδες πάλι σήμερα! Τίποτα δε κατάλαβε η παλιόγρια», είπε κι άρπαξε με απληστία το δερμάτινο πορτοφόλι από το χέρι του παιδιού, που ούτε καν πρόλαβε να καταλάβει τι γινόταν. Μούτρωσε. Λες και του πήραν το παιχνίδι του. Αύριο πάλι ήξερε πως θα έπαιρνε άλλο, σε διαφορετικό λεωφορείο, δρομολόγιο, τόπο. Κάπως έτσι ήταν το παιχνίδι τους.

«Εμένα πάντως μου θυμίζει το κρυφτό ή τη τυφλόμυγα που παίζουνε τα άλλα παιδιά στις γειτονιές και τις πλατείες. Εμείς δε μένουμε εκεί. Αλλά καμία φορά παίζω και εγώ τα βραδιά στο λιμάνι με τη Σοφία και το Τζέικομπ. Έρχονται να πάρουνε τσιγάρα από το μπαμπά, καμία φορά και τίποτα δικό μου από τα καλά που βρήκα. Μου φέρανε και μια μπάλα πέρυσι, έτσι στα ξαφνικά. Μου είπαν πως έχω γενέθλια. Δεν κατάλαβα. Όσο ψάχνω στις τσάντες, ελπίζω να έχει τίποτα καλό για να έχω πιο συχνά γενέθλια και να έρθουν τα παιδιά να παίξουμε. Μια φορά που έπαιξα με το μπαμπά δεν άντεξε για πολύ, έπεσε κάτω, έκανε κάτι περίεργους ήχους και κουνιόταν πάνω-κάτω. Φοβήθηκα και φώναξα τους φίλους του από την διπλανή αποθήκη. Εκείνοι του έδωσαν ζάχαρη και τη μύρισε. Τους φοβάμαι λίγο τους διπλανούς, δε μας αφήνουν να φύγουμε και από το λιμάνι. Είναι και χαζοί... μάλλον γι αυτό μυρίζουν τη ζάχαρη αντί να τη φάνε. Εγώ πάντως μια βραδιά τους το είπα. «Είστε όλοι μπουνταλάδες!». Γύρισαν ένας ένας τα κεφάλια τους αργά και με άδειο βλέμμα μου είπαν: «Νικήτα βούλωσε το». Για μια στιγμή νόμιζα ότι θύμωσαν και θα έτρωγα καμιά ξανάστροφη πάλι, αλλά ξαφνικά έβαλαν τα γέλια, χάχανα δυνατά, μέχρι που έπεσαν ξεροί.»

Ο πατέρας του και οι φίλοι του, θαλασσοδαρμένα καράβια, ανθρώπινα ναυάγια, έπεφταν κάθε βράδυ σχεδόν σε κώμα από τις καταχρήσεις, καταμεσής της αποθήκης. Ο Νικήτας από τη κούνια του «χρεωμένος», κουρασμένος και

πεινασμένος μάζευε τα αποσίγαρα, τα άδεια μπουκάλια και τα κουτιά με τα αποφάγια, αν ήταν η τυχερή βραδιά που κάποιος από την ομήγυρη έφερνε σουβλάκια ή πίτσες. Συγύριζε το σκοτεινό και βρωμερό αχούρι και μετά έπεφτε αποκαμωμένος για ύπνο πάνω στο σκοροφαγωμένο και τρύπιο στρώμα του. Η μεγάλη και η υγρή αποθήκη με τα τεράστια σκονισμένα και μισοσπασμένα τζάμια ήταν το μόνο σπίτι που γνώριζε. Και ήταν δύσκολος ο χειμώνας του σπιτιού του. Όταν έβρεχε, έτρεχε με τους κουβάδες και τα κουρελόπανα. Όμως, ο Νικήτας ήταν ένα παιδί ολιγαρκές πως θα μπορούσε να μην ήταν άλλωστε και όταν τον αποχαιρετούσε ο χειμώνας και έπαιρνε τη θέση του η άνοιξη και το καλοκαίρι, η αποθήκη του έμοιαζε παράδεισος. Ξενοδοχείο τα αστέρια! Ξάπλωνε ανάσκελα, ξεσκέπαστος και χόρταινε ουρανό. Ο πατέρας του και οι δικοί του, λόγω εποχής, λόγω καιρού, λόγω του ότι οι μέρες ήταν πιο μεγάλες, κουβαλούσαν ότι έβρισκαν για να τη σενιάρουν, γίνονταν όλο και πιο εφευρετικοί. Πηγή έμπνευσης τους; Οι κάδοι, οι χωματερές, οι τουαλέτες του μετρό, οι αυλές των σπιτιών, τα όπισθεν των σουπερμάρκετ και των εργοστασίων. Και οι μέρες και οι νύχτες του ήταν γεμάτες. Το πρωί δρομολόγια, μετά κυνήγι του χαμένου θησαυρού και το βράδυ γέμιζε και κόσμος το σπίτι. Αν το καλοσκεφτόταν μια χαρά ήταν η αποθήκη. Είχε και άπλα και θέα. Το βράδυ τον έναστρο ουρανό και το πρωί το απέραντο γαλάζιο. Το γαλάζιο του λιμανιού βέβαια που έφερνε κάπως προς στο μαύρο. Σκούρα, θολά νερά με μυρωδιά από πετρέλαιο. Του άρεσε να βλέπει τα καράβια που στο μικροκαμωμένο και αδύνατο κορμί του ο όγκος τους φάνταζε τεράστιος. Του άρεσε να βλέπει και τον κόσμο να πηγαίνει και να έρχεται πίσω μπρος.....

Την αγαπούσε τη θάλασσα ο Νικήτας, τη θάλασσα και το πάρκο. Είχε πάει μια-δυο φορές με το πατέρα του για βόλτα στα πράσινα, κατάφυτα δρομάκια του. Δεν διαρκούσε βέβαια πολύ ο περίπατος του, αφού τη πιο πολλή ώρα καθόταν στα παγκάκια γιατί ο πατέρας του κουραζόταν και τον έπιανε βήχας. Βήχει πολύ τελευταία και αυτό τον τρομάζει. Ο Νικήτας, όμως, είναι δυνατό και θαρραλέο παιδί και έχει μάθει να κάνει το πόνο του χαρά. « Αχ πόσο μου αρέσει να κάθομαι μαζί σου μπαμπά και να χαζεύουμε τα παιδιά που παίζουν ποδόσφαιρο. Μπαμπά ήρθε στα πόδια μου μια άσπρη γυαλιστερή μπάλα. Μου αρέσει το άσπρο χρώμα. Μια φορά είχα πάρει από τη τσέπη ενός σακακιού ένα άσπρο μαντήλι. Μύριζε τόσο ωραία. Λες να μυρίζει έτσι και η μπάλα;» Δεν έμαθε ποτέ, δεν πρόλαβε να την πιάσει στα δυο του χέρια. Ένα αγόρι με κατάξανθα, λαμπερά μαλλιά την άρπαξε, τη πέταξε στον αέρα και με μια δυνατή κλωτσιά την έστειλε μακριά του.

Ο Νικήτας γύρισε και κοίταζε τον πατέρα του. Τον έχει έννοια. Αδύνατος σα γλαροπούλι, σκυφτός, νευρικός και ανήσυχος, φτερό στον άνεμο και όλο βήχει, κάθε μέρα και πιο πολύ. «Εγώ στο λέω μπαμπά αυτοί οι μαυριδεροί οι φίλοι σου δε σου κάνουν καλό. Έτσι μου έρχεται να τους χάσω όλους σε ένα καράβι, να τους σκορπίσω σε χίλιες θάλασσες. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι, καλύτερα να φύγω εγώ και θα σε πάρω και εσένα μαζί μου, έστω και με το ζόρι!»

Αυτό σκόπευε να κάνει ο Νικήτας. Το είχε βάλει στόχο. Κάθε πρωί πήγαινε στο μόλο, κοίταζε τα θολά νερά του λιμανιού και σκεφτόταν το ταξίδι που θα κάνει.

«Νικήτα σε λένε! Το όνομα σου λέει πως θα νικήσεις», του φώναζε ο γέρος με το καφέ κουστούμι που καθόταν πάνω σε μια σιδερένια δέστρα με το караβόσκοινο στη μέση της. Ο Μενέλαος, έτσι — τον έλεγαν, του είπε ότι θα βγει νικητής και του χάρισε ένα τραγούδι που το βάφτισε ‘αναμονή’.

«Σε περιμένω. Μη ρωτάς γιατί.
Μη ρωτάς γιατί περιμένει κείνος
Που δέν έχει τί να περιμένει
Και όμως περιμένει.

Γιατί σαν πάψει να περιμένει
Είναι σα να παύει να βλέπει
Σα να παύει να κοιτά τον ουρανό
Να παύει να ελπίζει
Σα να παύει να ζεί.

Αβάσταχτο είναι...Πικρό είναι
Να σιμώνεις αργά στ' ακρογιάλι
Χωρίς να είσαι ναυαγός
Ούτε σωτήρας
Παρά ναυάγιο.»

ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ